

BELLA BELLESA

Es va parar uns segons per cordar-se la vamba.

No podria ella haver dit mai que aquell fragment de minut que va estar ajupida li canviarien la vida. La carpeta que duia abans a la mà la va agafar amb les dents i el pes de la motxilla li feia nosa. En mirar de nou cap a dalt per enfilar el seu camí cap a la universitat, va enlluernar-se amb el sol reflectit contra les seves ulleres. Feia calor. Li picava la pell.

Un home més gran que ella amb un somriure davant d'ella. No hi havia cotxes a les carreteres, ni vianants a les voreres, almenys no per la Mei Yû, qui va haver de llegir dos cops el missatge escrit a la targeta que la corbata amb comes li oferia agafar. Ella era un caçador, amb una arma al seu maletí de cuir i un vestit elegant per camuflar-se entre altres empresaris. El seu ofici, un caçatalents, La targeta, l'esquer. I ella, la presa.

Una bonica, suau i perfecta presa.

Aquell dia, la Mei Yû va arribar tard a la universitat, però massa d'hora al que seria el seu futur glamurós. No duia documents, ja no els necessitava. Tenia gent que li portava les coses i cada cop que mirava cap a dalt veia el sostre d'una passarel·la de moda, l'un més exclusiu que l'anterior. Encara feia calor. Tots els llums la miraven només a ella.

Va parar d'assistir a les classes, i en pocs dies va oblidar el recorregut necessari per arribar-hi. La seva motxilla era ara reduïda a una bossa adiamantada que pesava poc més que ella. La pell perfecta, els cabells brillants i la seva cara penjada arreu del món.

No havia perdut pas l'astúcia, la Mei Yû es va assegurar que així fos. Tot i això, el seu bonic somriure va fer que tothom oblidés que rere els seus ulls esmolats i hipnotitzants hi havia un cervell.

Per això, ningú no va sospitar d'ella quan em van trobar a sota del seu llit, amb tots els meus ossos al seu lloc però una respiració totalment nul·la. Els meus ulls oberts, el coll esquerdat i ple de la sang que un dia havia estat dins meu. La meva camisa preferida estava arruïnada, i la meva vida acabada en poc més de tres minuts.

Les autoritats no van trigar a enfilarse a l'entrada de l'edifici, i per primer, les càmeres no la buscaven a ella. En un mar d'homes monòtons, amb vestits bicolors i amb els mateixos problemes, va nedar una presa que s'havia convertit en la caçadora. Era una taca vermella i glamurosa en aquell ambient blanc, negre i masculí.

Es va parar uns segons a cordar-se la sabata de taló.